

Hraje, skládá a zpívá. Ale do všeobecného povědomí se zaryvá hlavně díky talk show svého otce Jana Krause. „Nikdy jsem nedělal písničku proto, aby se hrála v rádiu, ale abych si za ní stál,“ říká v rozhovoru David Kraus (33). Nedávno se vrátil z Tibetu a má jasno: opustí pražský byt a odstěhuje se na venkov.

Co jsem se vrátil z Tibetu, UŽ TOLIK NENADÁVÁM

TEXT: LEONA MARKALOUSOVÁ | FOTO: IVA HAJ

DAVID KRAUS

Herec a muzikant David Kraus je synem známých herců Jany a Jana Krausových. Jako herec na sebe upozornil rolí ve filmu *Bolero*. V současné době se věnuje především hudbě. Jeho prvním hitem byla píseň *Zuzana*, která směřovala k herečce Zuzaně Norisové. Do rádií se také dostala *Nevinná*, úvodní píseň k filmu *Účastníci Zajezdu*. Pravidelně vystupuje v *Show Jana Krause*, kde má na starost hudební aranže. V únoru oslavil třiatřicáté narozeniny.

Každý čtvrtek musíte být v divadle *Archa* na *Show Jana Krause*, ať se děje co se děje, i přesto, že ne vždy vystupujete. Není to svazující? Není to jen čtvrtek. Někdy jsou to dvě zkoušky v týdnu, a pokud má přijít nějaký speciální host na poslední chvíli, je to o dost náročnější. Navíc vyřizujeme telefony, takže jde o normální práci, do které musím chodit. Určitě jde o největší závazek, který mám, protože nemůžu jen tak někam odjet.

Můžete ovlivnit, kdo z hostů bude zpívat a s kým si případně stříhnete duet? Nechávám lidi, ať se prezentují tak, jak chtějí. Někomu může být vystoupení nepřijemné, takže se snažím, aby jim tu bylo co nejlíp. Do duetu rozhodně nikoho nenutím. Vždy si ten člověk sám řekne, pokud chce se mnou vystoupit. Občas se stane, že se mi s někým zpívat moc nechtělo, ale nikdy jsem pak nelitoval. Sám vím, jak je těžké někde prezentovat třeba desku, proto se snažím, aby tu bylo lidem dobře.

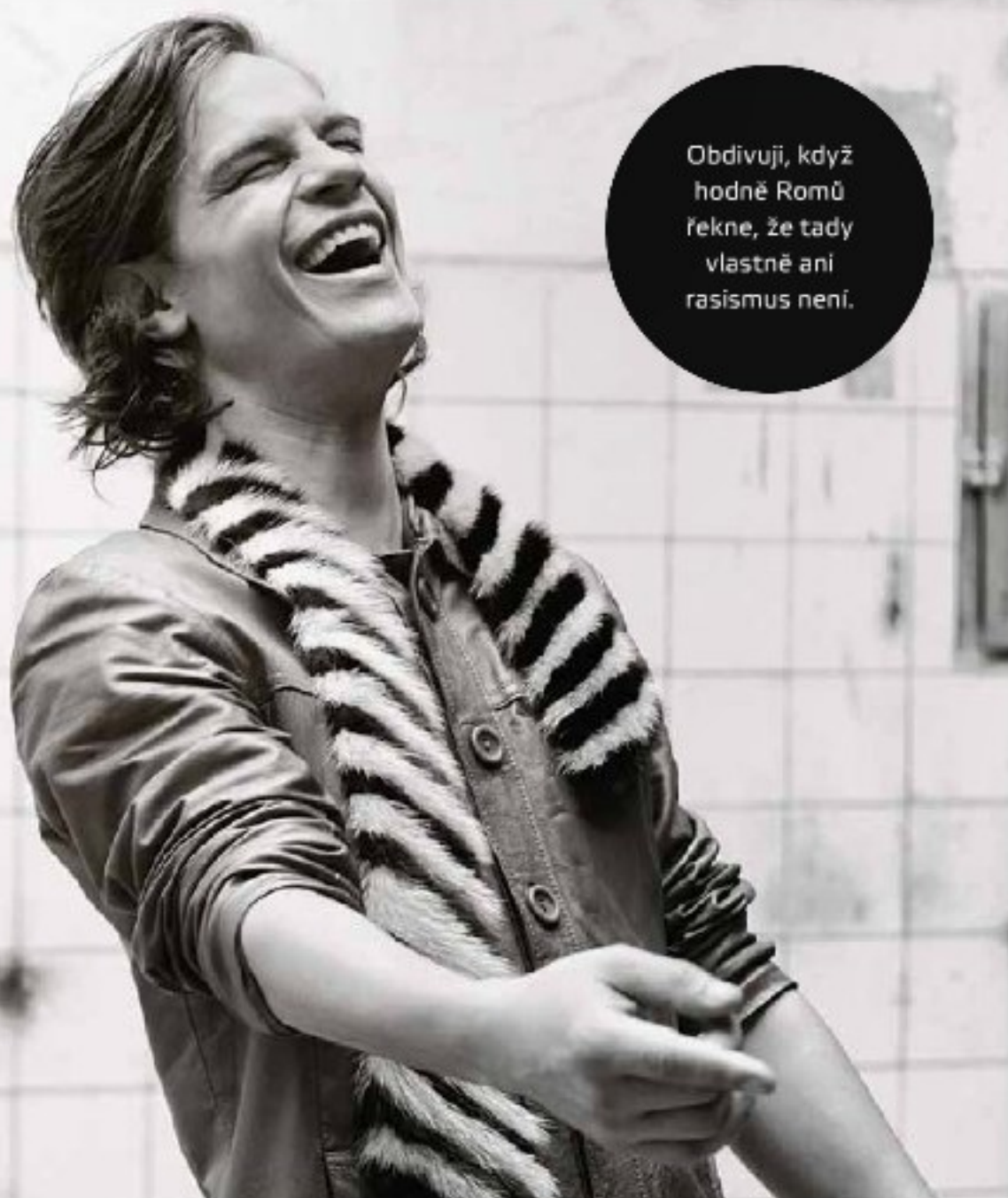
Vznikla spolupráce s některým z hostů poté, co jste si spolu v pořadu zazpívali?

Určitě. Třeba s Gábinou Demeterovou jsem pak jel šňůru. S Laco Deczím spolupracujeme s mnoha zajímavými lidmi.

V jednom rozhovoru jste řekl, že Váš táta byl před talk show taky rozmazlený fracek, jakým jste byl často nazýván. Nenapadlo Vás, že zkusíte někdy na otcův pořad navázat?

Neřekl jsem, že byl fracek, ale že měl takovou nálepku. Ono se tak o nás často píše. Každopádně moderování mě neláká. V Česku je spousta herců, zpěváků a moderátorů v jednom. Já bych se nerad takhle rozmělnil. Dělá věci, které mě baví, moderování mezi ně určitě nepatří. Navíc táta dělá svůj pořad natolik dobře, že po něm by to mohla být maximálně ostuda.

Zmínil jste kolegy, kteří se věnují hraní, zpívání i moderování. Poslední



Obdivuji, když hodně Romů řekne, že tady vlastně ani rasismus není.

MÝMA OČIMA

Má pověst rebel a rozmazleného „týpka“. Rozhodla jsem se poznat ho na vlastní oči, jaký vlastně je. Komplikace nastala hned po mém příchodu do divadla Archa, kde měl rozhovor proběhnout. David nebyl k nalezení. Divadlo jsem prolezla až na půdu, natáčení mělo začít za necelou půl hodinu a já přestávala věřit, že se David najde. Našel, nahodil okouzující úsměv, a mně nezbyvalo, než setřást stres a dát se do práce. Byl výřečný a během té krátké chvílky mě přesvědčil, že ač možná rebel, tak velmi inteligentní a citlivý. Nejvíc mě dojalo, jak pokorně a s úctou mluvil o své rodině. To rozmazlení „týpci“ většinou nedělají.

dobou stále více mladých herců propadá hudbě a věnuje se jí naplno. Vy jste byl dříve přece také hlavně herec.

Sice jsem hrál, ale muziku jsem dělal vždycky, jen to nebylo tolik vidět. U nás se točí docela málo filmů, takže když si zahráji ve filmu, který půjde do kina, a pak se desetkrát zopakuje v televizi, bude to viditelnější, než když složím hudbu třeba pro reklamu. Můžu toho dělat sebevíc, ale stejně si mě lidé nejvíce spojí s pořadem v televizi.

Dá se hudbou uživit bez toho, abyste přijímal nabídky, které, jak říkáte, Vás nebaví? V rádiích slyšíme z Vašich skladeb jen Zuzanu Norisovou a Nevinná.

Rádlo neposlouchám a ani se do něj netlačím. Hudba, kterou dělám, určitě není český mainstream. Výhodou je internet, Facebook a YouTube, kde mám zpětnou vazbu od fanoušků. Dostat se do rádia bez toho, aby si to člověk zaplatil, je zážrak. Nikdy jsem nedělal písničku proto, aby se hrála v rádiu, ale abych si za ní stál.

V současné době jste začal vystupovat s romskou kapelou Šelo. Co Vás k tomu vedlo?

S Romy se kamarádím celý život. Vyrůstal jsem u výstaviště u Matějské poutě, takže jsem tíhnul ke světským a Romům. Je s nimi sranda a jsou to lidé, kteří umí žít. Je pravda, že žijí ze dne na den, ale umí si užívat života. Z jejich muziky jde bezprostřední pohoda, žádná agrese, a to je v dnešní

Uvědomil jsem si, že člověku stačí dost málo. Měl jsem dvě trika, pral si v řece a zjistil jsem, jak je krásný nemít nic.

době důležitá. Lidé jsou dost posmutnělí a melancholičtí a já mám rád temperament. Pro mne jsou to cizinci, Indové, kteří tady žijí. Jsem rád, že s nimi můžu hrát. Zatím jsme vystupovali na romských festivalech, protože Romové mají svoji vlastní kulturu, a plánujeme naši hudbu představit i ostatním lidem.

Nebojíte se předsudků a odmítavého postoje?

Vadí mi házení do pytle, že všichni Romové jsou špatní. Myslím si, že kdyby byl člověk chvíli hnědý a párkrát na něj někdo pokřiknul, tak by byl brzy zahořklý a možná začal i krást. Nemají to jednoduché ani z pohledu historie. Jejich národ v Česku, ať to byli komunisté nebo druhá světová válka, se k nim nikdy nechoval moc hezky. Nemůžeme od takové skupiny lidí chtít zázraky. Známe vystudované a slušné Romy. Sám jsem chodil s mulátkou a lidé se k ní nechovali dobře. Takže já jsem ten poslední, kdo by házel dlažební kostkou. Obdivuji, když hodně Romů řekne, že tady vlastně ani rasismus není. Já osobně si myslím, že tu je, a proto chci s touhle kapelou ukázat, že to jsou lidé, kteří něco umí a umí to jako nikdo jiný.

Léto jste strávil v Tibetu. Kulturní šok se dá předpokládat. Jaký byl po takové zkušenosti návrat domů?

Bylo mi jasné, že se vrátím skromněji. Nebyl jsem sice rozmazlený, ale často jsem nadával na situaci v Česku. Po návratu tolik nenadávám. Nikde to není jednoduché a myslím si, že se tady máme jako prasata v žitě. Nejvíc mě překvapilo, jak jsou tam lidé závislí na přírodě, musí si udělat zásobu, a pak v minus čtyřiceti stupních přežít v jedné místnosti. A přesto všechno jsou šťastní a spokojení. Oni neznají to, co máme my, a jsou šťastní s tím málem. Uvědomil jsem si, že člověku stačí dost málo. Měl jsem dvě trika, pral si v řece a zjistil jsem, jak krásný nemít nic.

K přírodě má blízko i Vaše máma, Jana Krausová, která žije na statku na venkově. Co Vy, jste typický Pražák?

Jsem Pražák, který se po návratu z Tibetu rozhodl opustit Prahu. A nepůjde o žádný satelit, to bych zešlel. Budu bydlet na venkově a moc se na to těším. Rád se dívám, co si lidi postavili na zahradě, těším se, až s nimi budu chodit na pivo, ale zároveň nebudu mít klaustrofobii, že je Praha daleko. Po zkušenosti z Tibetu ve svém bytě nechci být a potřebuji přírodu.

Když jsme u té rodiny. Jaké to je mít ve své úzké blízkosti tolik vážených, uznávaných osobností, jako je Karel Roden, Ivana Chýlková a rodiče Janu a Jana Krausovy?

Nic jiného jsem nepoznal, takže to bych se mohl stejně zeptat, jaké to je s Vašimi rodiči. Dneska to jsou uznávané osobnosti, ale dřív to byli lidé, kteří byli rádi, že se vůbec užijí. Viděl jsem cestu k úspěchu a uznání. Je krásné, že oni dělají svou práci nejen kvůli uživení, ale aby si za ní mohli stát. Jejich představení nikdy nejsou průšvih a přitáhnou lidi.

Jak to vypadá na takové Vaši běžné rodinné sešlosti? Vedete intelektuální debaty?

Jasně že vedeme. Mám strejdu spisovatele, strejdu z univerzity, takže u nás je člověk pod takovým tlakem. Tátův bratr Ivan píše o židovské tematice, o kterou se logicky také zajímám, navíc můj děda napsal o Osvětimi velkou slavnou knížku. Přestože nejsme ortodoxní, tak se u nás často probírá téma druhé světové války. Lidé se nás stále ptají, co nového připravujeme, takže u nás nejde dlouho nic nedělat. Neustále mi na e-mail chodí nové produkty mojí rodiny, že strýc napsal novou knihu, že má máma nové divadlo. Je těžké ten tlak ustát, ale zároveň je to hodně inspirativní a já jsem rád, že to tak mám.

Táta dělá svůj pořad natolik dobře, že po něm by to mohla být maximálně ostuda.

